

Prædiken til 2. søndag efter trinitatis

Luk. 14, 16-24

En novelle er en kort historie (shortstory) og jeg tror, at forfatteren Klaus Rifbjerg har taget rekorden i verdens korteste novelle, nemlig i sin nye novellesamling, hvor en af dem er på bare et ord! Novellen, som hedder Middag, lyder således sådan her: ååååååhnttt! Hvad er meningen? kan man spørge, og man kan tænke sit, men der kan vel ikke være megen tvivl om, at Rifbjerg ikke ligefrem har lyst til den middag. Og der rammer han lige ind i den historie, som Jesus fortæller os i dag.

I den fortæller han nemlig om en række mennesker, som ikke har lyst til at komme til den fest, Gud indbyder dem til. For værten er Gud, og måske er det derfor, det er ekstra svært for dem at sige til værten, at de ikke lige har lyst; eller de prioriterer anderledes, kunne man sige; i hvert fald undskylder de sig alle som en med, at de ikke har tid. Og den undskyldning kender vi godt til, at man ikke har tid. Jeg tænker, vi er mange her, der har brugt den undskyldning fra tid til anden.

Så ved vi også, at det ikke er ondt ment, det er ikke personligt fra de indbudtes side, men blot et udtryk for at de er mere optagede af andre ting end lige et selskab. De er mere

optagede af deres eget liv, og det de lige pt. er i gang med; om det nu er forretninger, arbejde eller familie, som er de undskyldninger, vi hører i lignelsen, og som stadig bruges i dag.

Men tiden er en afgørende faktor i vores tilværelse, og når man hører nogle sidde og tale sammen i toget eller på en café, så kan man også høre, hvor meget program mange mennesker har, og hvordan vi er optagede af at få det hele til at gå op med børn og hus og have og venner og arbejde og rejser, *you name it!*

Mange yngre mennesker flytter fra Jylland, hvor de er vokset op og til hovedstadsområdet efter uddannelse og arbejde; der er noget om, at København vokser med 1000 nye indbyggere om måneden. Og når så den jyske familie skal komme på besøg, ja så kan man godt opleve dette med, at der prioriteres, således at det mest er til runde fødselsdage, dåb, konfirmationer, at man rejser over. Og jeg har hørt, at når det er omvendt, altså når folk fra hovedstaden flytter til Jylland, ja så må de omtrent finde sig en ny vennekreds. Der er i sådanne tilfælde også en mental afstand i dette lille bitte land, hvor ingen vel rigtig kan undskylde sig med

tiden, som det tager at rejse tværs over landet.

Jeg har selv lige oplevet dette, da jeg netop har været arrangør af en prædikenfestival for danske præster i København. Det var en festival, som skulle inspirere til gode prædikener, og underviserne kom fra USA, hvor de prædiker anderledes, end vi gør her. De fleste deltagende præster kom fra Sjælland og hovedstadsområdet, og mange af dem havde også de der undskyldninger med, at de var nødt til at tage hjem før, for de skulle lige ... Sommetider kan man få det indtryk, at vi præster er dem af alle, som er mest optagede af alle mulige andre ting end det, der foregår her og nu.

For det handler det selvfølgelig også om, at det er *nu*, festen begynder. Og selv om vi godt kan forstå dem, der ikke lige kan slippe alt, hvad de har i hænderne og komme, så er det jo ikke ensbetydende med, at det er det rigtige ikke at komme, når man bliver indbudt. Og hvis man tænker over det, så er værtens reaktion på afbuddene jo også i høj grad følelsesmæssig og ikke ligefrem rationel. Han bliver vred, og han tager det personligt!

Det fremgår jo tydeligt af hans reaktion, som er, at så skal der indbydes nogle andre, og huset skal fyldes op, for ”ingen af de, som var indbudt, skal smage mit måltid!” som han siger. De skal ikke tro, at de er noget, når de ikke ville komme i første omgang. Man kan spørge, hvorfor er det så vigtigt for Gud med den fest? Jamen det er det, fordi den er et billede på hans rige, den er et billede på paradiset, det fuldkomne, på den evige kærlighed, som han sendte sin søn

Jesus til os på jorden med. Og hans pointe er: Hvem kan vende ryggen til kærligheden, som min egen søn betalte med sit liv? Den er jo det vigtigste af alt!

En af de amerikanske gæstelærere på prædikenfestivalen er selv præst i Chicago, og hun fortalte en vandrehistorie om ham, der havde inviteret alle sine 900 Facebook venner til en fest og der kom ikke en eneste af dem. Her kom hun ind på det med at bruge sin tid på et fælleskab, som måske ikke er, som vi normalt oplever dem. På Facebook følger vi med i hinandens liv, men det udtrykker måske ikke altid mere end en virtuel virkelighed.

Lillian Daniel, som præsten hedder, var optaget af det, som hun betegnede som vores narcissistiske kultur, hvor det mest handler om os selv og det liv, vi lever. Også i forhold til tro, hvor hun også hørte mange sige: Jeg har min egen tro osv. Og det, amerikanske Lillian Daniel sagde, var, at vi har brug for den fest, Gud indbyder til. Vi har brug for det fællesskab, som også er i virkeligheden, nemlig her i kirken.

Vi har brug for at komme herhen for at høre om kærlighedens rige og for at døbe børnene, så de kommer ind i det, som vi har gjort i dag med lille Laura! Vi har brug for at komme her for at tage afsked med vore døde, som stadig er i Guds evige kærlighedsfællesskab med os, selv om de er vandret ud af livet. Vi kommer her også for at spise sammen, fordi det er den måde, vi udtrykker, at vi ikke kun er os selv. Jeg kommer til din middag, fordi du betyder noget for mig. Det er jo også det, indbydelsen betyder: Jeg inviterer *dig*, fordi du betyder noget for mig!

Gud indbyder os, fordi vi betyder noget for ham, fordi han elsker os som sine børn.

Jeg kan ikke høre denne lignelse uden at komme til at tænke på en af Astrid Lindgreens historier. Nemlig fortællingen om dengang Emil fra Lønneberg inviterede alle fattighusets beboere på julemiddag. Emils forældre er til juleselskab et andet sted, og børnene er alene hjemme med karlen Alfred.

Alfreds slægtning kommer forbi og fortæller, at al den mad Emils mor havde lavet til dem, som bor i Fattighuset, er blevet spist af Kommandusen selv, som de kalder lederen af Fattighuset. De andre har intet fået! Da tager Alfred og Emil alle fattiglemmerne med hjem til Katholtgården på den store slæde og stiller al den mad frem, som står i spisekammeret. Og sikken en fest, der bliver. Julestemningen kommer i top, og sorg bliver vendt til glæde, som der står i salmen, ja det blev julefest, fordi kærligheden var der. Der var nogle, der ville komme, og der var én, som ville se dem, alle de fattige og blinde og de, som ikke hørte til andre steder.

Der er ikke noget ÅÅÅÅhnttt! Der er ikke noget: ”Jeg kan desværre ikke komme”. Der er kun glæden over at måtte komme, over at nogen vil gøre noget for mig! Det særlig smukke ved historien om Emils julegilde er, at det går op for Kommandusen, at hun har begået en alvorlig fejl ved kun at tænke på sig selv og sine egne behov. Det går op for hende, at det vigtige ligger et andet sted, nemlig i fællesskabet, Guds store kærlighedsfællesskab, som går på tværs af alle menneskelige skel.

Det er den sidste gode pointe ved evangeliet om det store festmåltid, at Guds kærlighedsfællesskab rummer os alle og går på tværs af alle de sociale skel, vi selv oplever i livet her på jorden. Det vil sige, den dag vi kommer til festen i paradiset, bliver vi bænket ved siden af hinanden uanset, om vi synes, vi har haft noget sammen eller ej her på jorden. Måske er man heldig at få Klaus Rifbjerg til bords, og når man spørger til novellen ”Mid-dag”, og hvordan han har det med indbydel-sen til Guds store banket, ville han måske bare svare med sin særlige stemme: Nå, den novelle, jamen det betød da, ÅH sundt! Amen.

Charlotte Ellermann

Humblebæk

Salmer:

725, 318, 68, 320, 470, 285

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk